

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **T. T. N. L.,** zast. Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2004, č. j. 14 Az 179/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2003, č. j. OAM-4626/CU-06-09-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb.,

o správním řízení (správní řád). Dále uváděla, že v domovské zemi brojila proti porušování lidských práv ze strany vietnamské policie, za což byla následně zadržena a týrána; tyto důvody v žádosti o udělení azylu neuvedla, a to z důvodu obavy o svůj život.

V následném rozsudku krajský soud došel obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Soud shledal, že v daném případě stěžovatelka jako důvody své žádosti o udělení azylu v průběhu celého správního řízení prokazatelně uváděla důvody ekonomické, potažmo pak snahu o legalizaci pobytu. Z hlediska takto uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené zákonem o azylu. Krajský soud neshledal ani namítané porušení ustanovení správního řádu a žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvádí důvod vymezený v § 103 odst. 1 pod písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který konkretizuje tak, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a soud, který o věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Jmenovitě zejména namítá, že měla i ekonomické problémy, ty však nejsou hlavním důvodem žádosti o azyl. Doplnila, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů v domovské zemi. Konečně uvádí, že se obává i návratu do vlasti.

Na základě výše uvedeného pak stěžovatelka požaduje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

K stěžovatelkou namítané části ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu), Nejvyšší správní soud uvádí, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Krajský soud v Ústí nad Labem se zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ústí nad Labem se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu. Nejvyšší správní soud tak uvádí, že ze spisového materiálu skutečnosti vyvolávající tuto vadu řízení nevyplynuly a k napadané vadě řízení nedošlo.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v platném znění, se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon a o azylu.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: Ze žádosti o udělení azylu ze dne 28. 4. 2003 vyplynulo, že stěžovatelka opustila území domovské země dne 13. dubna 2003. Jako důvod opuštění vlasti uvedla, že odjela za prací. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 28. 4. 2003 pak stěžovatelka k důvodům opuštění vlasti výslovně uvedla, že „prodávala věci na chodníku, pořád ji vietnamská policie honila, byla z toho znechucená. Moji kamarádi mi říkali, že mám přicestovat do České republiky. Tak jsem odjela“. Z výše označeného Protokolu rovněž vyplynulo, že do České republiky přicestovala z důvodu, že zde bude mít lepší životní podmínky, bude moci svobodně podnikat a pracovat. Dále uvedla, že při návratu do vlasti bude mít ekonomické potíže. Z protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovatelka o azyl žádá dále z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Stěžovatelce byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámila, vyjádřila se k němu,

resp. navrhla jeho doplnění. Stěžovatelka poté uvedla, že byla seznámena s obsahem protokolu o pohovoru ve vietnamském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel správní orgán, a jeho závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu, zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti konkretizovala svoje námitky ve spojení s citovanou částí ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak, že hlavním důvodem žádosti o azyl nebyly ekonomické důvody, ale že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů v domovské zemi; vyjádřila obavu z návratu do vlasti. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba k této námitce uvést, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedla-li stěžovatelka v řízení před správním orgánem pouze určité důvody, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat, že správní orgán nezjišťoval důvody jiné, stěžovatelkou v řízení před správním orgánem neuváděné.

Z důvodu, že z výše uvedené žádosti o udělení azylu, resp. z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky, na základě kterých rozhodoval žalovaný správní orgán o udělení azylu, vyplynulo, že stěžovatelka požadovala udělení azylu toliko z důvodů ekonomických, resp. z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, přičemž až v žalobě uváděla důvody zcela jiné, a to zejména zadržení domovskou policií a týrání za uplatňování politických názorů, nebyl podle Nejvyššího správního soudu žalovaný správní orgán povinen se těmito důvody zabývat. Ze správního spisu naopak podle Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že správní orgán provedl vzhledem k důvodům uvedeným v označené žádosti, resp. protokolu, úplné dokazování, ze kterého je zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Všechny důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny, přičemž provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, který má, jak již bylo výše uvedeno, v souzené věci oporu ve spisu, resp. s ním není v rozporu, a Krajský soud v Ústí nad Labem proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro stěžovatelkou uváděné důvody nezrušil. Nejvyšší správní soud tudíž nemohl stěžovatelce v tomto stížnostním bodě přisvědčit.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelkou uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 5. dubna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu